

Arrest

nr. 151 895 van 7 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Demens Qalay (district Azra, provincie Logar) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoen van etnische origine. U bent één jaar naar school gegaan en bent analfabeet gebleven.

Uw familie kende een grondconflict, wat door de jaren heen al leidde tot de dood van vijftientig personen. Mede daarom was uw vader destijds actief voor de mujahedingroepering Hezb-i Islami. Dit maakte dat uw vader macht verwierf en met rust gelaten werd. Zelf werkte u ook enige tijd als chauffeur en kok voor de leden van Hezbi Islami. Toen de taliban de macht overnamen, heeft u zich bij hen aangesloten. U werkte twee jaar in dienst van ene (M.G.). U bracht de man geregeld van Wardak naar Logar en terug. Uw vader werkte ook voor de taliban, zij het in het geheim.

Na het einde van het talibanregime en het aantreden van de regering Karzai leidde u een normaal burgerbestaan. U werkte in een garage in Pul-i Alam, de hoofdstad van de provincie Logar. Op een dag werd u gearresteerd door personen in een militair uniform. Zij brachten u naar een huis waar u werd opgesloten. In de maanden die volgden, werd u door deze mensen geslagen en ondervraagd. Uiteindelijk kreeg één van deze personen medelijden met u en liet u gaan. Na uw maandenlange opsluiting kende u psychische problemen waarvoor u geruime tijd in een hospitaal in Kabul in behandeling was. In de maanden dat u in Kabul werd verpleegd, woonden uw moeder, zussen en jonge broer in Kushal Khan in Kabul. Omdat u nog meer problemen vreesde met de autoriteiten en omdat u ook niet veilig was voor de taliban die wilden dat u hen opnieuw zou vervoegen, besliste u het land te verlaten. Uw oom aan moeders kant die in Pathkaw Roghani (nabij Pul-i Alam) woont, regelde uw vertrek.

In 2005 heeft u Afghanistan verlaten. Via Iran, Turkije, Griekenland en Italië bent u naar Frankrijk gereisd. U heeft er op 18 juli 2005 een asielaanvraag ingediend. Vervolgens bent u naar het Verenigd Koninkrijk gegaan. Uw vingerafdrukken werden er op 9 mei 2007 genomen. De Britse autoriteiten hebben u naar Frankrijk teruggestuurd. U diende in Frankrijk een tweede asielaanvraag in maar deze werd niet ontvankelijk verklaard door de Franse autoriteiten daar u zich beriep op asielmotieven die al naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag werden beoordeeld. U verbleef de volgende jaren illegaal in Frankrijk, u deed er zwartwerk en verbleef bij vrienden of op straat.

Op 17 oktober 2013 bent u dan naar België gekomen. U ging zich de volgende dag aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en u diende een asielaanvraag in.

U verklaart dat u niet terug kan naar Afghanistan. De taliban willen dat u zich terug bij hen aansluit en hebben u een oproepingsbrief gestuurd. De autoriteiten verdenken u van activiteiten voor de taliban en zouden u nogmaals kunnen arresteren. Uw vader en één van uw broers zijn één jaar na uw vertrek uit Afghanistan verdwenen. Verder maakt u nog melding van een vete waarbij uw familie betrokken is. Voorts meent u dat de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig is, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten neer. Het betreft uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een rapport van een hospitaal in Kabul, een brief van een ziekenhuis in Logar, een brief van het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken aan de politie van het district Azra, een oproepingsbrief van de taliban en een attest van het Belgische Rode Kruis.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u problemen met de taliban of met de autoriteiten van uw land dient te vrezen. Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen vaag, onsamenhangend en zelfs tegenstrijdig gebleken.

Zo stelt u dat uw voormalige activiteiten voor de taliban aan de basis van uw latere problemen met de taliban en met de autoriteiten zouden hebben gelegen. Echter, tijdens het gehoor kon worden vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat u voor de taliban gewerkt heeft. U verklaart dat u de chauffeur van (M.G.) was. Toen de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) u de vraag stelde wie deze (M.G.) is, antwoordde u: "Ik weet niet precies wie dat was, maar volgens mij was hij een leider van de taliban" (gehoorverslag DVZ, punt 3, p.3). Ook tijdens het gehoor voor het CGVS blijkt dat u weinig weet over deze persoon. Zo stelt u dat deze persoon voor het regime van de taliban misschien bij de partij Hezb-i Islami actief was (CGVS, p.9). Dat u dit niet met zekerheid kan zeggen, is opmerkelijk. Hoewel u de man geregeld rondreed, weet u ook niet vanwaar hij afkomstig was. U stelt louter dat hij misschien in de provincie Maidan Wardak woonde (CGVS, p.7). U beweert voorts dat u (M.G.) naar Pul-i Alam bracht. U heeft evenwel geen idee wat hij daar ging doen (CGVS, p.8). U verklaart nog dat (M.G.) meestal in Kabul was. Wat hij daar deed, of welke functie hij in die jaren bekleedde, is u geheel onbekend (CGVS, p.8). Dit is bijzonder opmerkelijk. Het is niet geloofwaardig dat u deze man twee jaar lang zou hebben gediend maar dat u over deze man niets blijkt te weten. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde activiteiten voor de taliban in ernstige mate. Aangezien deze activiteiten aan de oorsprong zouden liggen van een belangrijk deel van uw asielmotieven, moet ook aan de geloofwaardigheid van deze motieven ernstig getwijfeld worden.

Verder dient te worden gewezen op de zeer opmerkelijke vaststelling dat uw huidige asielrelaas op diverse punten sterk afwijkt van het relaas dat u eerder voor de Franse autoriteiten bracht (zie informatie in het administratief dossier, weigeringsbeslissing van de Franse autoriteiten d.d. 9 augustus 2007). Zo verklaarde u in Frankrijk dat uw vader zich bij de taliban aansloot en aan het hoofd stond van enkele honderden mensen. Voor het CGVS stelt u eerst dat uw vader helemaal niets deed voor de taliban, verklaart u later dat uw vader niet voor de taliban werkte maar er wel banden mee had, zegt u vervolgens dat hij wél voor de taliban werkte maar dat u niet weet waaruit zijn werk bestond, waarna u

uw verklaringen nogmaals wijzigt en stelt dat uw vader niet voor de taliban werkte (CGVS, p.9). Dit is uitermate weinig consistent. Uit de weigeringsbeslissing van het Franse Ministerie van Vreemdelingenzaken blijkt verder dat u daar verklaard heeft zelf tien jaar voor de taliban actief te zijn geweest. Dit is in dan weer ernstig in strijd met wat u heden verklaart: u stelt dat u slechts twee jaar voor de taliban zou hebben gewerkt (CGVS, p.5). Nog in Frankrijk beweerde u dat het mensen van Jamiat-e Islami waren die u arresteerden en opsloten in een ondergrondse ruimte waar nog twee andere personen waren. Tijdens het gehoor voor het CGVS heeft u het dan weer over overheidspersoneel in militaire uniformen (CGVS, p.11,12) en over een cel op het gelijkvloers (CGVS, p.13). Dat daar in diezelfde ruimte nog twee gevangenen aanwezig waren, ontkent u nu (CGVS, p.12). Ook over de manier waarop u drie of vier maanden later zou zijn vrijgekomen, zijn uw verklaringen niet gelijklopend. Hoewel u in Frankrijk nog verklaarde dat uw oom uw vrijlating bekwam, zegt u nu dat uw oom daar niets mee te maken had en dat u uw vrijlating louter aan een welwillende man te danken had die in deze "gevangenis" werkte (CGVS, p.13). Telkens geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in uw verklaringen, gaf u op geen enkel moment een aannemelijke uitleg. Deze vaststellingen roepen verdere twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook andere verklaringen tonen aan dat aan uw arrestatie en gevangenschap niet het minste geloof kan worden gehecht. U kan bijvoorbeeld in het geheel niet verduidelijken waar u gevangen zou hebben gezeten. U stelt louter te denken dat het ergens tussen Kabul en Logar was (CGVS, p.13). Gezien u deze plaats te voet zou zijn ontlucht, zou mogen worden verwacht dat u enigszins weet waar deze locatie is. Als het CGVS u verder vraagt of u tijdens uw detentie aan ondervragingen onderworpen werd, stelt u eerst dat dit niet het geval was en dat men u enkel sloeg (CGVS, p.12). Even later stuurt u uw verklaringen opnieuw bij en zegt u: "Natuurlijk ondervroegen ze me" (CGVS, p.13). Tot slot kan nog worden gewezen op het merkwaardige feit dat u zich zelfs niet kan herinneren in welk jaar deze feiten zich zouden hebben voorgedaan (CGVS, p.11,12). Hiermee wordt de bedrieglijkheid van uw relaas nog eens onderstreept.

Wat betreft het derde motief dat u heeft ingeroepen, met name een familievete die al heel wat slachtoffers heeft geëist, dient te worden opgemerkt dat u daarvan in Frankrijk blijkbaar geen melding van heeft gemaakt. Bovendien, gevraagd naar uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, maakt u geen enkele melding van dit grondconflict (CGVS, p.18). Toen de Dienst Vreemdelingenzaken u al in september 2014 vroeg wat meer uitleg te geven bij deze vete, wou u daar zelfs niet op ingaan en stelde u dat voor u vooral de problemen met de taliban en met de Afghaanse autoriteiten van belang zijn (gehoorverslag DVZ, punt 5, p.4). Dat u dergelijke ongeloofwaardig bevonden zaken belangrijker acht dan deze vete, geeft aan dat ook aan deze beweerde vendetta geen aandacht moet worden geschonken.

De documenten herstellen uw geloofwaardigheid geenszins. Uw taskara, een oud exemplaar, kan hoogstens een bewijs leveren voor uw identiteit. Het rapport van het hospitaal in Kabul, dat gedetailleerd is en mede daardoor een authentiek en geloofwaardig document lijkt, bewijst dat u in 2003 mentale problemen kende (depressie, slapeloosheid, etc.) en dat u daarvoor in behandeling was. Dat deze problemen een gevolg zouden zijn van uw beweerde gevangenschap en foltering, wordt in dit attest niet zo gesteld (zie vertaling vragenlijst DVZ, punt 4). De oproepingsbrief van de taliban, het arrestatiebevel van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en het attest van een hospitaal in Logar lijken om diverse redenen veeleer frauduleuze documenten te zijn. Ten eerste dienen deze documenten uw problemen met de autoriteiten en de taliban te staven. Deze asielmotieven zijn evenwel niet geloofwaardig gebleken. Verder heeft u zelf geen idee wat er in deze documenten geschreven staat. Hoewel deze in 2008 en 2009 zouden zijn afgeleverd, heeft u jaren later nog steeds niet de moeite gedaan om de inhoud van deze stukken te achterhalen (CGVS, p.11). Dit is veelzeggend en toont nogmaals aan dat uw beweerde vrees zeer relatief is. Het attest van het hospitaal in Logar stelt dat u daar achttien dagen diende te worden verzorgd. Dit is in tegenstrijd met uw verklaring als zou u daar slechts vijf dagen zijn geweest, alvorens u zich tot het hospitaal in Kabul wendde (CGVS, p.14). Ook het arrestatiebevel, dat qua opmaak bijzonder goed lijkt op het attest van het hospitaal, is een merkwaardig stuk. Hoe uw oom in het bezit zou zijn geraakt van dit origineel arrestatiebevel, dat duidelijk gericht is aan de politie in Logar, kan ook u niet verklaren (CGVS, p.15). Het is overigens merkwaardig dat dit arrestatiebevel pas in januari 2009, of jaren nadat u uit handen van de Afghaanse autoriteiten zou zijn ontsnapt, zou zijn opgemaakt. Dergelijke vaststellingen geven eveneens aan dat aan deze stukken geen enkel geloof dient te worden gehecht. In het document van het Rode Kruis wordt tot slot geattesteerd hoeveel littekens u heeft. Over de oorzaak hiervan wordt geen enkele uitspraak gedaan.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie u uw beweerde vrees niet aannemelijk maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate

hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 10 september 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het

patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, er bestaan sterke aanwijzingen dat u Logar reeds eerder verliet dan u wenst toe te geven en dat u en uw familieleden reeds geruime tijd in Kabul woonden. Zelf verklaarde u voor de Franse autoriteiten dat uw moeder, uw jongere broers en zussen in Kabul verblijven. Het rapport van het hospitaal in Kabul stelt dat u weliswaar van het district Azra afkomstig bent maar dat uw huidige adres "Kabul Khoshalkhan" is. U stelt dat uw familie daar verbleef in het huis van een kennis en dit slechts voor de duur van uw behandeling. Dit kan niet geheel overtuigen, daar ook andere verklaringen erop lijken te wijzen dat u voor uw vertrek uit Afghanistan niet in Azra woonde. Zo stelde u op 30 oktober 2013 voor de DVZ dat u in de laatste twintig jaar voor uw vertrek steeds in het dorp Pathkaw Roghani in het district Mohammad Agha heeft gewoond (gehoorverslag DVZ, punt 10). Voor het CGVS ontkent u dit alweer en beweert u dat u steeds in Demens Qalay in het district Azra woonde. Dat u zich hieromtrent zou vergissen, valt moeilijk in te denken. U stelt ook dat u om de twee dagen van Azra naar Pul-i Alam reisde om er te werken. Echter, als u gevraagd wordt of u dan een ander district diende te doorkruisen, stelt u dat dit niet het geval is (CGVS, p.19). De informatie geeft nochtans aan dat u, vooraleer u Pul-i Alam bereikt, eerst door het uitgestrekte district Khushi moet. Dat u zich dit niet zou kunnen herinneren, wijst er ook op dat u in de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan niet in Logar woonde.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u een objectieve beoordeling van uw precieze achtergrond en familiale situatie onmogelijk heeft gemaakt. Zo stelt u dat u nauwelijks een jaar naar school ging, terwijl het medisch rapport aangeeft dat u zes jaar school liep. Uit bovenstaande argumentatie is ook gebleken dat het niet geloofwaardig is dat uw familie problemen kende met de autoriteiten. Immers, over de talibanactiviteiten van uw vader en van uzelf legde u ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af. U heeft het dan ook niet aannemelijk gemaakt dat één van uw broers in een gevangenis zou zitten en dat een andere broer samen met uw vader verdwenen is. Waar uw familie dan wel zou verblijven, maakt u niet duidelijk. Alleszins is uw moeder niet bij haar broer in het dorp Pathkaw Roghani, zoals u stelt. Immers, eerder gaf u nog aan dat dit dorp in het district Mohammad Agha gelegen is (vragenlijst DVZ, punt 10) terwijl u dit nu ontkent en beweert dat het tot de provinciale hoofdplaats Pul-i Alam behoort (CGVS, p.3). De informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, maakt duidelijk dat Pathkaw Roghani in werkelijkheid tot het district Baraki Barak behoort.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande moet dan ook ernstig betwijfeld worden. Eens te meer wijst dit erop dat u in werkelijkheid niet in deze streek woonde maar mogelijks, zoals boven aangehaald, al langer in Kabul woonde.

Uw verklaringen in Frankrijk, het attest van het hospitaal in Kabul en de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot uw precieze verblijfplaats in de provincie Logar, geven aan dat u meer dan waarschijnlijk langere tijd in Kabul heeft gewoond. Uw familie kon er naar eigen zeggen kosteloos verblijven in het huis van een kennis (CGVS, p.16). Wat betreft de financiële situatie van uw familie, kan opnieuw worden verwezen naar het document van het hospitaal in Kabul. Men maakt er melding van het feit dat die situatie van uw familie "vrij goed" is en dat de financiële situatie van de patiënt (u) "goed" te noemen is. Er wordt overigens ook gesteld dat u geen persoonlijke vijandschap met iemand kent.

Tot slot kan nog worden gewezen op uw werkervaring die u onder meer in Frankrijk zou hebben opgedaan. U zou bijvoorbeeld als schilder hebben gewerkt (CGVS, p.16). Ook in Griekenland zou u hebben gewerkt (CGVS, p.17). U beschikt verder over een voldoende talenkennis. Behalve het Pashtou bent u ook het Dari machtig. Bovenstaande elementen kunnen uw reïntegratie in Kabul bespoedigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. Verzoeker beroept zich aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus op de schending van *"het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag"*, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij voert aan dat er rekening moet worden gehouden met de algemene situatie bij de beoordeling van zijn vrees op vervolging. Vervolging kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden of maatschappelijke dreigingen te bestrijden en verzoeker heeft net daarvan te lijden.

Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in hun eigen land wordt vaak meegenomen naar de asielinstanties waar zij terechtkomen.

Verzoeker heeft gedetailleerde informatie gegeven en geantwoord op alle vragen en opmerkingen. Verder heeft hij zelf de informatie uit Frankrijk overgemaakt. Hij is de taal echter niet machtig en kan niet nagaan of hetgeen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) aanhaalde hierin staat vermeld. Het CGVS heeft zelf bovendien geen informatie van Frankrijk bekomen. Het zou eenvoudig zijn om verzoekers verklaringen te vergelijken met deze uit dit dossier doch verweerder liet na een onderzoeksdaad in deze zin uit te voeren.

Verzoeker vervolgt:

"Het CGVS heeft de plicht om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken, niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag, maar net zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen.

Verzoeker heeft echter sterk de indruk dat het CGVS niet dit doel voor ogen had bij de behandeling van zijn asielaanvraag.

Het CGVS denkt, leest en beslist in ZWART-WIT, zonder rekening te houden met de context waarbinnen verzoeker opgroeide en met de algemene kennis van verzoeker, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong."

Verder voert hij aan:

"Verzoeker heeft akte genomen van de redenen in de bestreden beslissing en de vragen hem gesteld tijdens het verhoor. Verzoeker heeft echter steeds trachten te antwoorden naar best vermogen, rekening houdende met zijn persoonlijke ontwikkeling, achtergrond en vooral psychologische en psychiatrisch verleden.

Zoals zal blijken, wordt de psychologische problemen en opname in ziekenhuis hiervoor NIET betwist door het CGVS. Echter heeft het CGVS manifest nagelaten dit – niet betwist – element in rekening te brengen bij de beoordeling van de aanvraag.

Het CGVS bekijkt elk onderdeel afzonderlijke zonder rekening te houden met de persoonlijkheidskenmerken van verzoeker, zijn lang verblijf in Europa, opnames"

Verzoeker betoogt voorts dat het administratief dossier onvolledig is en stelt in dit kader:

"Verzoeker verzocht en bekwam een integrale kopij van het administratieve dossier en stelde vast dat het dossier NIET volledig is. Zo bevat het dossier overgemaakt aan de raadsman van verzoeker geen kopij (laat staan vertaling) van de neergelegde stukken (die niet betwist werden) of de betwiste stukken (zonder motivatie) maar ook werd buiten het door verzoeker neergelede document van de Franse Asielinstanties geen enkel document toegevoegd uit de Franse procedure. Men kan en zou moeten verwachten van een nauwkeurig onderzoek dat men bij de Franse collega's (met toestemming van verzoeker!) de nodige documenten zou opvragen. Het CGVS liet ook na deze eenvoudige onderzoeksdaad te verrichten."

Tevens benadrukt hij dat hij incorrect werd behandeld. Hij voert dienaangaande aan:

"Volgens bijlage 26 moet eveneens worden vastgesteld dat verzoeker weinig correct werd behandeld. Hij diende zich minstens 21 keer aan te bieden bij DVZ voor zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard. Deze lange procedure heeft ook zijn tol op een persoon."

Waar hem vage verklaringen worden verweten inzake zijn werk voor te taliban, wijst verzoeker erop dat hij reeds tien jaar geleden en als "jonge dertiger" het land verliet. Hij kon zich niet alles herinneren omwille van zijn psychische problemen en de omstandigheden. Voor vele Afghanen zijn de taliban en Hezb-i Islami nauw verbonden en soms zelfs dezelfde organisatie. Verzoeker werkte voor M.G. Hij weet niet precies wie deze persoon is doch weet wel dat hij zich hierover geen vragen diende te stellen gelet op zijn achtergrond en de heersende normen. Buiten de gegevens over aanhang en werk, kon het CGVS geen achterliggende elementen betwisten. Het CGVS legt enkel de nadruk op gegevens die volgens haar (westerse visie) belangrijk zijn.

Inzake de discrepanties die hem worden verweten ten aanzien van zijn verklaringen in Frankrijk, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker betwist dit. Het CGVS heeft geen enkel onderzoek naar het Franse dossier gedaan en liet na deze op te vragen. Verzoeker heeft de gegevens in zijn bezit voorgelegd. Verzoeker was dan ook uiterst coöperatief. Verzoeker vraagt dat de zaak terug zou worden gezonden naar het CGVS met opdracht het Franse dossier op te vragen en toe te voegen aan het dossier.

(...)

Verzoeker kende het verschil tussen beide fracties niet. Verzoeker wenst een kopij van het volledige dossier (Fr) en deze elementen zouden worden getoetst.

Verzoeker verwijst in het opzicht van deze elementen naar zijn verklaringen die consistent zijn. De aangehaalde tegenstrijdigheden vinden geen steun in het administratief dossier, minstens ontbreekt een volledig frans asielsdossier om deze elementen te kunnen beoordelen."

Omtrent zijn arrestatie en gevangenschap, voert verzoeker aan:

"Verzoeker was gevangen zonder kennisgeving van de plaats. De vlucht te voet liet nadien niet toe de locatie te bepalen. Bovendien laat het CGVS na rekening te houden met de (niet betwiste) opname in ziekenhuis (psychiatrie?) na deze vlucht. Hieruit blijkt dat de geestelijke gezondheid van verzoeker (minstens op dat ogenblik) ernstig was aangetast. Aangezien het medisch attest NIET werd betwist (zelf erkend) moet hiermede rekening gehouden worden en kan dit element niet aangenomen worden."

Aangaande de familievete, stelt verzoeker:

“Opnieuw moet vastgesteld worden dat er geen Frans dossier gevoegd werd. Er kan dan ook niet gesteld worden (uit een beslissing tot weigering inoverwegingname meervoudige aanvraag) dat er geen melding van deze feiten gebeurde.”

Wat betreft de documenten die hij neerlegde, betoogt verzoeker:

“Verzoeker stelde vast dat de overgemaakte documenten niet in het administratief dossier (kopij overgemaakt aan raadsman) werden opgenomen. Er werden geen vertalingen gevoegd en er werd op geen enkel ogenblik enig objectief onderzoek naar authenticiteit verricht.

Waarom bepaalde documenten wel en andere niet werden aangenomen als ‘echt’ is voor verzoeker een raadsel.

De motiveringsplicht werd dan ook ernstig geschaad. Verzoeker kan niet nagaan uit de bestreden beslissing of zelf uit het dossier om welke redenen de documenten werden afgewezen.

Wel kan verzoeker vaststellen dat bepaalde documenten echt bevonden werden en het relaas van verzoeker integraal bevestigen.

(...)

Het CGVS lijkt het medisch verslag te aanvaarden waaruit blijkt dat verzoeker enige tijd werd opgenomen in een ziekenhuis in Kabul omwille van psychologische problemen.

Aangezien het CGVS de authenticiteit van het document niet betwist en de inhoud lijkt te aanvaarden, dient zij eveneens de nodige gevolgen te trekken uit dit document. Thans blijkt zij dit niet te doen.

Door de psychologische/psychiatrische problemen is de algemene gezondheidstoestand en mogelijkheid van verzoeker om alle elementen van zijn dossier perfect weer te geven aangetast.

Het CGVS erkent deze zwakke status van verzoeker doch laat na deze in rekening te brengen bij de beoordeling van de aanvraag.

Elk dossier dient te worden onderzocht in het licht van de algemene persoonlijke ontwikkeling van de asielzoeker, inclusief opleiding, achtergrond, familiecontext, psychologische en/of psychiatrische kenmerken.

Nu verzoeker duidelijk psychiatrische voorgeschiedenis heeft, kan niet ontkend worden dat het CGVS dit had dienen mee te nemen in de beoordeling van de aanvraag en van de geloofwaardigheid.”

2.1.1.2. Verzoeker beroept zich aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op de schending van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*.

Het CGVS beschikt volgens hem duidelijk over andersluidende informatie dan het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Uit dit reisadvies blijkt dat de situatie onveilig is. Wat men zijn eigen bevolking afraadt mag men niet opleggen aan iemand van andere origine. Het CGVS maakt zich er te gemakkelijk van af door te stellen dat verzoeker in Kabul een veilig alternatief heeft. Uit alle gegevens blijkt dat er een ernstig risico is. De situatie is onveilig en men leeft in een quasi permanente staat van oorlog met groot gevaar te worden blootgesteld aan blind geweld. De subsidiaire bescherming moet worden beoordeeld in globo en niet individueel. Het CGVS moet zich baseren op recente en accurate informatie. *“Dat er geen algemeen gewapend conflict is, kan niet volledig ontkend worden, doch de vervolging, de talrijke aanslagen zijn voldoende voor de toekenning van minstens subsidiaire bescherming”*. Het CGVS erkent dit impliciet doch geeft aan dat het ‘net niet erg genoeg is’. De informatie van het CGVS is verouderd en moet geactualiseerd worden.

Bovendien blijkt nergens uit dat er een effectief alternatief voorhanden is in Kabul. Verzoeker herhaalt:

“Het CGVS lijkt het medisch verslag te aanvaarden waaruit blijkt dat verzoeker enige tijd werd opgenomen in een ziekenhuis in Kabul omwille van psychologische problemen.

Aangezien het CGVS de authenticiteit van het document niet betwist en de inhoud lijkt te aanvaarden, dient zij eveneens de nodige gevolgen te trekken uit dit document. Thans blijkt zij dit niet te doen.

Door de psychologische/psychiatrische problemen is de algemene gezondheidstoestand en mogelijkheid van verzoeker om alle elementen van zijn dossier perfect weer te geven aangetast.

Het CGVS erkent deze zwakke status van verzoeker doch laat na deze in rekening te brengen bij de beoordeling van de aanvraag.

Elk dossier dient te worden onderzocht in het licht van de algemene persoonlijke ontwikkeling van de asielzoeker, inclusief opleiding, achtergrond, familiecontext, psychologische en/of psychiatrische kenmerken.

Nu verzoeker duidelijk psychiatrische voorgeschiedenis heeft, kan niet ontkend worden dat het CGVS dit had dienen mee te nemen in de beoordeling van de aanvraag en van de mogelijkheden op alternatieve of intern vluchtalternatief.”

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 21 augustus 2015 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7): het *"EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation"* van januari 2015 (bijlage 1), de COI Focus *"Afghanistan. IDP's en terugkeerders in Kabul"* van 23 februari 2015 (bijlage 2), de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheid op de weg voor burgers"* van 2 maart 2015 (bijlage 3) en de COI Focus *"Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan"* van 10 juli 2015 (bijlage 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker beweert dat het CGVS zijn asielaanvraag enkel met het oog op een weigering zou hebben onderzocht en niet tot doel had om de waarheid te achterhalen, dient te worden vastgesteld dat hij deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet onderbouwt en niet nader uitwerkt. Verzoeker toont niet aan de hand van concrete argumenten of elementen aan dat het CGVS bij de beoordeling van zijn asielaanvraag bevooroordeeld was of deze aanvraag niet eerlijk behandelde. Hij maakt evenmin *in concreto* aannemelijk dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. In dit kader kan bovendien worden opgemerkt dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn, geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling en als dusdanig de nodige garanties bieden inzake objectiviteit. Uit het loutere gegeven dat verzoeker zich meermaals diende aan te bieden bij de DVZ alvorens zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard, kan evenmin worden afgeleid dat hij of zijn aanvraag incorrect of oneerlijk zouden zijn behandeld.

In zoverre verzoeker op algemene wijze aanhaalt dat asielzoekers het wantrouwen jegens de overheid in hun eigen land vaak meenemen naar de asielinstanties, dient te worden opgemerkt dat dit wantrouwen de gedane vaststellingen niet kan verklaren. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd in het betoog dat het administratief dossier van de neergelegde documenten geen kopie en geen vertaling zou bevatten. De door hem neergelegde en in de bestreden beslissing besproken documenten bevinden zich immers weldegelijk in het administratief dossier (map documenten). Tevens is in dit dossier een vertaling opgenomen van deze documenten (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.4-6). In zoverre verzoeker doet gelden dat deze stukken aan hem niet werden overgemaakt, dient te worden opgemerkt dat ook dit betoog niet kan worden gevolgd. Verzoeker vroeg een integrale kopij van zijn dossier op 3 februari 2015 en ontving nog diezelfde dag een kopie van het administratief dossier (administratief dossier, stuk 2). Hij staat niet en er blijkt nergens uit dat het door hem ontvangen dossier onvolledig was. Hoe dan ook volstaat dit niet om aan te tonen dat verzoeker geen kennis kon nemen van de neergelegde stukken. Nog daargelaten dat kan worden aangenomen dat hij kennis had van de stukken die hij zelf had neergelegd, liet het inzagerecht verzoeker immers toe om zijn dossier bij het CGVS in te kijken en kennis te nemen van de inhoud van het administratief dossier teneinde zijn verdediging te organiseren. Gezien het administratief de neergelegde stukken wel degelijk bevat, had hij op deze wijze van deze stukken kennis kunnen

nemen. Daarnaast had verzoeker de mogelijkheid om (de dienst 'advocaten' van) het CGVS op de hoogte te stellen van het feit dat het aan hem overgemaakte administratief dossier onvolledig was en hij de neergelegde stukken niet had bekomen. Hij liet echter na het CGVS hiervan op de hoogte te stellen en om het administratief dossier in te zien of alsnog aan te vragen. Hij had hiertoe nochtans ruimschoots de kans nu de beroepstermijn om het onderhavige beroep in te dienen overeenkomstig artikel 39/57 van de vreemdelingenwet slechts afliep op 26 februari 2015.

Verzoeker benadrukt meermaals dat hij in het verleden kampte met psychologische problemen. Hij poneert dat deze problemen zijn algemene gezondheidstoestand en de mogelijkheid om zijn relaas te doen hebben aangetast. Dat verzoeker in zijn land van herkomst in 2003 mentale problemen kende (depressie, slapeloosheid, etc.) en voor deze problemen werd behandeld kan niet worden ontkend. Hoewel de ambtenaar van de DVZ de persoonlijke inschatting maakte dat het interview van verzoeker bij de DVZ stroef verliep, dat verzoeker tijdens dit interview geen gestructureerd relaas kon doen en dat verzoeker niet in staat leek om meer informatie te geven (administratief dossier, stuk 13), kan echter niet worden aangenomen dat verzoekers psychologische historiek het hem onmogelijk zou hebben gemaakt om zijn relaas op een gedegen wijze uiteen te zetten gedurende zijn verblijf in Europa. Vooreerst kan worden opgemerkt dat het voorgaande een loutere inschatting betreft van de ambtenaar van de DVZ, dat deze inschatting niet uitgaat van een psychologische of psychiatrische expert en dat deze inschatting bovendien slechts gebaseerd is op verzoekers gedragingen en verklaringen tijdens zijn (korte) interview bij de DVZ doch niet berust op een degelijke en uitgebreide psychologische of psychiatrische analyse. Verzoeker brengt daarenboven geen medisch attest bij waaruit kan worden afgeleid dat hij na zijn behandeling in 2003 en gedurende zijn verblijf in Europa nog zou hebben gekampt of zou kampen met een dermate ernstige psychologische problematiek dat hij niet bij machte mocht worden geacht om zijn asielaanvraag op een gestructureerde en coherente wijze uiteen te zetten. Hij formuleerde verder geen bezwaren tegen het plaatsvinden van het interview bij de DVZ. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS enig bezwaar tegen het plaatsvinden van dit gehoor. Geen van beide maakte daarenboven melding van het feit dat verzoeker niet bij machte mocht worden geacht om volwaardige verklaringen af te leggen tijdens dit gehoor. Voorts blijkt uit het gehoorverslag van het CGVS (administratief dossier, stuk 5) dat het gehoor aldaar op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn beweerd psychologische problemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan de hand van concrete argumenten of elementen aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Hij beperkt zich immers tot het louter algemene verwijt dat het CGVS naliet de nodige gevolgen te trekken uit zijn psychologische historiek en de louter algemene stelling dat hij niet alle elementen van zijn dossier perfect kan weergeven. Dergelijk algemeen en ongefundeerd betoog kan bezwaarlijk volstaan om afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing gedane, concrete vaststellingen.

Verzoeker baseert onderhavige asielaanvraag op een vrees ten aanzien van de taliban en de Afghaanse autoriteiten. Tevens stelt hij vrees te koesteren ingevolge een familievete.

Aan zijn beweerd vrees ten aanzien van de taliban en de Afghaanse autoriteiten kan echter niet het minste geloof kan worden gehecht, en dit ingevolge de diverse en frappante discrepanties tussen zijn verklaringen voor de Belgische asielinstanties en voor de Franse autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt in dit kader met recht gemotiveerd:

"Verder dient te worden gewezen op de zeer opmerkelijke vaststelling dat uw huidige asielaanvraag op diverse punten sterk afwijkt van het relaas dat u eerder voor de Franse autoriteiten bracht (zie informatie in het administratief dossier, weigeringsbeslissing van de Franse autoriteiten d.d. 9 augustus 2007). Zo verklaarde u in Frankrijk dat uw vader zich bij de taliban aansloot en aan het hoofd stond van enkele honderden mensen. Voor het CGVS stelt u eerst dat uw vader helemaal niets deed voor de taliban, verklaart u later dat uw vader niet voor de taliban werkte maar er wel banden mee had, zegt u vervolgens dat hij wél voor de taliban werkte maar dat u niet weet waaruit zijn werk bestond, waarna u uw verklaringen nogmaals wijzigt en stelt dat uw vader niet voor de taliban werkte (CGVS, p.9). Dit is uitermate weinig consistent. Uit de weigeringsbeslissing van het Franse Ministerie van Vreemdelingenzaken blijkt verder dat u daar verklaard heeft zelf tien jaar voor de taliban actief te zijn geweest. Dit is in dan weer ernstig in strijd met wat u heden verklaart: u stelt dat u slechts twee jaar voor de taliban zou hebben gewerkt (CGVS, p.5). Nog in Frankrijk beweerdte u dat het mensen van Jamiat-e Islami waren die u arresteerden en opsloten in een ondergrondse ruimte waar nog twee andere personen waren. Tijdens het gehoor voor het CGVS heeft u het dan weer over overheidspersoneel in militaire uniformen (CGVS, p.11,12) en over een cel op het gelijkvloers (CGVS,

p.13). Dat daar in diezelfde ruimte nog twee gevangenen aanwezig waren, ontkent u nu (CGVS, p.12). Ook over de manier waarop u drie of vier maanden later zou zijn vrijgekomen, zijn uw verklaringen niet gelijklopend. Hoewel u in Frankrijk nog verklaarde dat uw oom uw vrijlating bekwam, zegt u nu dat uw oom daar niets mee te maken had en dat u uw vrijlating louter aan een welwillende man te danken had die in deze "gevangenis" werkte (CGVS, p.13). Telkens geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in uw verklaringen, gaf u op geen enkel moment een aannemelijke uitleg. Deze vaststellingen roepen verdere twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven."

Verzoekers verwijten jegens het CGVS omtrent de voormelde motivering kunnen niet worden aangenomen. Dat hij in België niet had kunnen nagaan welke de inhoud is van de Franstalige beslissing waarnaar het CGVS verwijst, is geheel niet aannemelijk. Bovendien kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte zou zijn van zijn eigen verklaringen ten overstaan van de Franse autoriteiten. Indien dit niet zo zou zijn, kon hoe dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich hierover zou hebben geïnformeerd en op de hoogte zou zijn omtrent de inhoud van de weigeringsbeslissing die hij zelf neergelegde in het kader van zijn asielaanvraag. Verder kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat het CGVS zijn verklaringen niet had mogen toetsen aan de inhoud van de Franse weigeringsbeslissing. Hij legde deze beslissing immers zelf neer. Het is niet ernstig van verzoeker om eerst zelf een stuk bij te brengen en nadien het CGVS te verwijten dat het dit stuk heeft onderzocht, zonder enige nadere duiding of onderbouwing te laten uitschijnen dat de inhoud van dit stuk niet zou overeenstemmen met de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn asielprocedure in Frankrijk en het CGVS te verwijten dat dit het Franse asieldossier niet opvroeg.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees ten aanzien van de taliban en de Afghaanse overheid wordt nog verder ondergraven door zijn uiterst vage verklaringen omtrent zijn tewerkstelling voor de taliban, die voor deze vrees de aanleiding zou hebben gevormd. Uit de verklaringen die in dit kader terecht worden weergegeven in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker nagenoeg niets wist over de persoon waarvoor hij beweerde jarenlang te hebben gewerkt. Hij wist niet wie deze persoon precies was, kon niet met zekerheid aangeven of deze persoon vooraleer hij bij de taliban ging ooit voor Hezb-i Islami actief was, wist ondanks dat hij deze persoon rondreed niet vanwaar deze afkomstig was en waar deze woonde, kon evenmin aangeven wat deze persoon ging doen in de plaats waar hij hem naartoe bracht en wist ondanks dat hij verklaarde dat deze persoon meestal in Kabul was niet wat hij daar deed of welke functie hij in die jaren bekleedde. Het tijdsverloop sinds hij zijn land verliet, kan deze vaagheden niet verklaren. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die elementen en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit asielrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de aanleiding vormden voor zijn problemen. Dat voor vele Afghanen de taliban en Hezb-i Islami dezelfde organisatie zouden zijn is een blote en niet-gestaafde bewering vanwege verzoeker. Hoe dan ook blijkt uit zijn verklaringen, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, duidelijk dat verzoeker zelf wel degelijk op de hoogte was van het verschil tussen beide organisaties. Dat het in zijn cultuur gebruikelijk zou zijn om geen vragen te stellen gelet op zijn achtergrond en de heersende normen, betreft opnieuw een blote en ongefundeerde bewering en wordt door verzoeker niet gestaafd. Hoe dan ook kan dit geenszins volstaan om zijn nagenoeg totale onwetendheid omtrent het talibanlid waarvoor hij jarenlang zou hebben gewerkt te verklaren.

Verder blijkt uit de verklaringen die met recht worden aangehaald in de bestreden beslissing dat verzoeker in het geheel niet kon verduidelijken waar hij gevangen zou hebben gezeten na zijn arrestatie. Dit kon, gezien hij deze plaats te voet zou zijn ontvlucht, weldegelijk van hem worden verwacht. Tevens blijkt hieruit dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over de vraag of hij al dan niet werd ondervraagd en dat hij zelfs niet bij machte bleek om aan te geven in welk jaar deze feiten zich zouden hebben voorgedaan. Ook en zelfs te meer indien hij indertijd kampte met geestelijke problemen, mocht minstens van verzoeker worden verwacht dat hij zou kunnen aangeven in welk jaar hij zou zijn gearresteerd en gedetineerd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees ten aanzien van de taliban en de Afghaanse overheid.

Dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren ingevolge een familievete, kan evenmin worden aangenomen.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker van deze vrees in Frankrijk blijkbaar geen melding heeft gemaakt. Dat het Franse asieldossier niet in het administratief dossier is opgenomen doet hieraan geen afbreuk. Indien verzoeker deze vrees in Frankrijk had vermeld, kan

immers aangenomen worden dat de Franse autoriteiten hiervan melding zouden hebben gemaakt in de feiten uiteenzetting van de door verzoeker neergelegde weigeringsbeslissing. Hoe dan ook laat verzoeker de bestreden beslissing volledig ongemoeid waar hierin wordt gemotiveerd:

“Bovendien, gevraagd naar uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, maakt u geen enkele melding van dit grondconflict (CGVS, p.18). Toen de Dienst Vreemdelingenzaken u al in september 2014 vroeg wat meer uitleg te geven bij deze vete, wou u daar zelfs niet op ingaan en stelde u dat voor u vooral de problemen met de taliban en met de Afghaanse autoriteiten van belang zijn (gehoorverslag DVZ, punt 5, p.4). Dat u dergelijke ongeloofwaardig bevonden zaken belangrijker acht dan deze vete, geeft aan dat ook aan deze beweerde vendetta geen aandacht moet worden geschonken.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen (administratief dossier, map documenten).

In zoverre verzoeker poneert dat hij uit de bestreden beslissing en het dossier niet kan opmaken waarom bepaalde documenten werden afgewezen, dient te worden vastgesteld dat dit betoog, mede gelet op de sub 2.2.5. gedane vaststellingen, een loutere en kennelijke miskennis vormt van de inhoud van de bestreden beslissing en het administratief dossier.

Waar verzoeker opmerkt dat de neergelegde documenten niet werden onderzocht op hun authenticiteit, dient te worden opgemerkt dat het CGVS geenszins moet bewijzen dat de neergelegde documenten vals zijn doch hieraan ook omwille van andere redenen bewijswaarde kan ontzeggen. *In casu* heeft het CGVS ten aanzien van de neergelegde documenten met recht gemotiveerd:

“De documenten herstellen uw geloofwaardigheid geenszins. Uw taskara, een oud exemplaar, kan hoogstens een bewijs leveren voor uw identiteit. Het rapport van het hospitaal in Kabul, dat gedetailleerd is en mede daardoor een authentiek en geloofwaardig document lijkt, bewijst dat u in 2003 mentale problemen kende (depressie, slapeloosheid, etc.) en dat u daarvoor in behandeling was. Dat deze problemen een gevolg zouden zijn van uw beweerde gevangenschap en foltering, wordt in dit attest niet zo gesteld (zie vertaling vragenlijst DVZ, punt 4). De oproepingsbrief van de taliban, het arrestatiebevel van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en het attest van een hospitaal in Logar lijken om diverse redenen veeleer frauduleuze documenten te zijn. Ten eerste dienen deze documenten uw problemen met de autoriteiten en de taliban te staven. Deze asielmotieven zijn evenwel niet geloofwaardig gebleken. Verder heeft u zelf geen idee wat er in deze documenten geschreven staat. Hoewel deze in 2008 en 2009 zouden zijn afgeleverd, heeft u jaren later nog steeds niet de moeite gedaan om de inhoud van deze stukken te achterhalen (CGVS, p.11). Dit is veelzeggend en toont nogmaals aan dat uw beweerde vrees zeer relatief is. Het attest van het hospitaal in Logar stelt dat u daar achttien dagen diende te worden verzorgd. Dit is in tegenstrijd met uw verklaring als zou u daar slechts vijf dagen zijn geweest, alvorens u zich tot het hospitaal in Kabul wendde (CGVS, p.14). Ook het arrestatiebevel, dat qua opmaak bijzonder goed lijkt op het attest van het hospitaal, is een merkwaardig stuk. Hoe uw oom in het bezit zou zijn geraakt van dit origineel arrestatiebevel, dat duidelijk gericht is aan de politie in Logar, kan ook u niet verklaren (CGVS, p.15). Het is overigens merkwaardig dat dit arrestatiebevel pas in januari 2009, of jaren nadat u uit handen van de Afghaanse autoriteiten zou zijn ontsnapt, zou zijn opgemaakt. Dergelijke vaststellingen geven eveneens aan dat aan deze stukken geen enkel geloof dient te worden gehecht. In het document van het Rode Kruis wordt tot slot geattesteerd hoeveel littekens u heeft. Over de oorzaak hiervan wordt geen enkele uitspraak gedaan.”

Verzoeker voert geen argumenten aan die afbreuk zouden kunnen doen aan voormelde motieven.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de COI Focus “*Veiligheid op de weg voor burgers*” van 2 maart 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*” van januari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*” van januari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus “*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*” van 10 juli 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat er in de hoofdstad Kabul geen sprake

is van de aanwezigheid van IS. Behalve de groepering "IS in Khorasan" kan er niet met zekerheid gezegd worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, er bestaan sterke aanwijzingen dat u Logar reeds eerder verliet dan u wenst toe te geven en dat u en uw familieleden reeds geruime tijd in Kabul woonden. Zelf verklaarde u voor de Franse autoriteiten dat uw moeder, uw jongere broers en zussen in Kabul verblijven. Het rapport van het hospitaal in Kabul stelt dat u weliswaar van het district Azra afkomstig bent maar dat uw huidige adres "Kabul Khoshalkhan" is. U stelt dat uw familie daar verbleef in het huis van een kennis en dit slechts voor de duur van uw behandeling. Dit kan niet geheel overtuigen, daar ook andere verklaringen erop lijken te wijzen dat u voor uw vertrek uit Afghanistan niet in Azra woonde. Zo stelde u op 30 oktober 2013 voor de DVZ dat u in de laatste twintig jaar voor uw vertrek steeds in het dorp Pathkaw Roghani in het district Mohammad Agha heeft gewoond (gehoorverslag DVZ, punt 10). Voor het CGVS ontkent u dit alweer en beweert u dat u steeds in Demens Qalay in het district Azra woonde. Dat u zich hieromtrent zou vergissen, valt moeilijk in te denken. U stelt ook dat u om de twee dagen van Azra naar Pul-i Alam reisde om er te werken. Echter, als u gevraagd wordt of u dan een ander district diende te doorkruisen, stelt u dat dit niet het geval is (CGVS, p.19). De informatie geeft nochtans aan dat u, vooraleer u Pul-i Alam bereikt, eerst door het uitgestrekte district Khushi moet. Dat u zich dit niet zou kunnen herinneren, wijst er ook op dat u in de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan niet in Logar woonde.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u een objectieve beoordeling van uw precieze achtergrond en familiale situatie onmogelijk heeft gemaakt. Zo stelt u dat u nauwelijks een jaar naar school ging, terwijl het medisch rapport aangeeft dat u zes jaar school liep. Uit bovenstaande argumentatie is ook gebleken dat het niet geloofwaardig is dat uw familie problemen kende met de autoriteiten. Immers, over de talibanactiviteiten van uw vader en van uzelf legde u ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af. U heeft het dan ook niet aannemelijk gemaakt dat één van uw broers in een gevangenis zou zitten en dat een andere broer samen met uw vader verdwenen is. Waar uw familie dan wel zou verblijven, maakt u niet duidelijk. Alleszins is uw moeder niet bij haar broer in het dorp Pathkaw Roghani, zoals u stelt. Immers, eerder gaf u nog aan dat dit dorp in het district Mohammad Agha gelegen is (vragenlijst DVZ, punt 10) terwijl u dit nu ontkent en beweert dat het tot de provinciale hoofdplaats Pul-i Alam behoort (CGVS, p.3). De informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, maakt duidelijk dat Pathkaw Roghani in werkelijkheid tot het district Baraki Barak behoort. De geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande moet dan ook ernstig betwijfeld worden. Eens te meer wijst dit erop dat u in werkelijkheid niet in deze streek woonde maar mogelijks, zoals boven aangehaald, al langer in Kabul woonde.

Uw verklaringen in Frankrijk, het attest van het hospitaal in Kabul en de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot uw precieze verblijfplaats in de provincie Logar, geven aan dat u meer dan waarschijnlijk langere tijd in Kabul heeft gewoond. Uw familie kon er naar eigen zeggen kosteloos verblijven in het huis van een kennis (CGVS, p.16). Wat betreft de financiële situatie van uw familie, kan opnieuw worden verwezen naar het document van het hospitaal in Kabul. Men maakt er melding van het feit dat die situatie van uw familie "vrij goed" is en dat de financiële situatie van de patiënt (u) "goed" te noemen is. Er wordt overigens ook gesteld dat u geen persoonlijke vijandschap met iemand kent.

Tot slot kan nog worden gewezen op uw werkervaring die u onder meer in Frankrijk zou hebben opgedaan. U zou bijvoorbeeld als schilder hebben gewerkt (CGVS, p.16). Ook in Griekenland zou u hebben gewerkt (CGVS, p.17). U beschikt verder over een voldoende talenkennis. Behalve het Pashtou bent u ook het Dari machtig. Bovenstaande elementen kunnen uw reïntegratie in Kabul bespoedigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien." Waar verzoeker ten slotte stelt dat hij duidelijk een psychiatrische voorgeschiedenis heeft en het CGVS dit diende mee te nemen bij de beoordeling van de aanvraag en de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief kan worden vastgesteld dat verzoekers medisch attest, waaruit blijkt dat hij aan een depressie lijdt, reeds meer dan twaalf jaar geleden werd opgesteld aangezien dit dateert uit 2003. Verzoeker blijft in gebreke nieuwe medische attesten bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij nog steeds problemen heeft en/of hiervoor in behandeling is. Hoe dan ook stelde de bestreden beslissing met recht vast dat: *"Zelf verklaarde u voor de Franse autoriteiten dat uw moeder, uw jongere broers en zussen in Kabul verblijven. Het rapport van het hospitaal in Kabul stelt dat u weliswaar van het district Azra afkomstig bent maar dat uw huidige adres "Kabul Khoshalkhan" is. U stelt dat uw familie daar verbleef in het huis van een kennis en dit slechts voor de duur van uw behandeling. Dit kan niet geheel overtuigen, daar ook andere verklaringen erop lijken te wijzen dat u voor uw vertrek uit Afghanistan niet in Azra woonde. Zo stelde u op 30 oktober 2013 voor de DVZ dat u in de laatste twintig jaar voor uw vertrek steeds in het dorp Pathkaw Roghani in het district Mohammad Agha heeft gewoond (gehoorverslag DVZ, punt 10). Voor het CGVS ontkent u dit alweer en beweert u dat u steeds in Demens Qalay in het district Azra woonde. Dat u zich hieromtrent zou vergissen, valt moeilijk in te denken. U stelt ook dat u om de twee dagen van Azra naar Pul-i Alam reisde om er te werken. Echter, als u gevraagd wordt of u dan een ander district diende te doorkruisen, stelt u dat dit niet het geval is (CGVS, p.19). De informatie geeft nochtans aan dat u, vooraleer u Pul-i Alam bereikt, eerst door het uitgestrekte district Khushi moet. Dat u zich dit niet zou kunnen herinneren, wijst er ook op dat u in de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan niet in Logar woonde."*

Voorts blijkt uit het attest van het hospitaal in Kabul dat de financiële situatie van zijn familie "vrij goed" is en dat de financiële situatie van de patiënt (verzoeker) "goed" te noemen is. De bestreden beslissing wijst voorts ook nog terecht op de werkervaring die verzoeker onder meer in Frankrijk zou hebben opgedaan waar hij onder meer als schilder zou hebben gewerkt. Ook in Griekenland zou verzoeker hebben gewerkt. Verzoeker spreekt voorts behalve het Pashtou ook nog het Dari. Bovenstaande elementen kunnen verzoekers reïntegratie in Kabul bespoedigen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER